

ת"פ 6784/12/12 - המאשימה מדינת ישראל נגד הנאשם צאדק אלעקל

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 6784-12-12 מדינת ישראל נ' אלעקל(עציר)
בפני כב' השופט שמאי בקר

בעניין: המאשימה מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד דנית גרינשטיין, לה"ב
נגד
הנאשם צאדק אלעקל (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד ניר גורן

הכרעת דין

אני מודיע על זיכוי הנאשם מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום (המתוקן), ועל הרשעתו בעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**).

א. כתב האישום ותיקונו

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום הכולל ארבעה אישומים שונים, הראשון והשני מייחסים לו שימוש פחזני באש או בחומר דליק לפי ס' 338(א)(3) לחוק העונשין. האישום השלישי כולל אף הוא עבירה כאמור, וזאת לצד עבירה של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, עבירה לפי ס' 274(1) לחוק העונשין, ובריחה ממשמורת חוקית לפי ס' 257(2) לאותו החוק. האישום הרביעי נסוב אודות ביצוע עבירה של הפרת הוראה חוקית, לפי ס' 287(ב) לחוק העונשין, בלבד.

2. ביום 22.10.2013 החלטתי, לבקשת ההגנה, כי מכתב האישום יש למחוק את העבירות לפי ס' 338(א)(3) לחוק העונשין, הואיל ותובעי לה"ב, שוטרים, לא היו מוסמכים, מלכתחילה, לכלול אותן בכתב האישום (ראו ההנמקה והטעמים, באריכות, בהחלטה עצמה, והשוו להחלטת חברי, כבוד השופט עוזיאל, בת"פ 1496-12-12, מיום 12.9.2013).

המדינה לא הגישה מסמך משפטי ערוך מחדש, של כתב אישום המתוקן בהתאם להחלטה הנ"ל (בכך אין בעיה, כמובן), וההליכים נמשכו על בסיס כתב האישום המקורי, ממנו נמחקו למעשה האישום הראשון והשני, והעבירה האמורה שיוחסה לנאשם, במסגרת האישום השלישי.

סופו של דבר, כתב האישום והמשך שמיעת הראיות התמקדו בעבירות שנותרו עומדות על כנן בכתב האישום המתוקן, דהיינו - תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות ובריחה ממשמורת חוקית, כך באישום השלישי, והפרת הוראה חוקית, כך במסגרת האישום הרביעי.

ב. זיכוי מתקיפת שוטר בנסיבות מחמירות ובריחה ממשמורת חוקית

3. על פי כתב האישום המתוקן, הרי שביום 25.11.2012, בשעות הבוקר, בסמוך לרחוב הקונגרס 52 תל אביב, עוכב הנאשם לבדיקה כשהוא נוסע במשאית מדגם איסוזו (להלן: **המשאית**), לאחר שנצפה על ידי השוטר פקד חטואל מוביל בלוני גז.

על פי כתב האישום, הנאשם סירב לעיכוב והחל בנסיעה במשאית חרף העובדה כי פקד חטואל עמד בפתח דלת המשאית בצד הנהג; כתב האישום מספר כיצד דחף הנאשם את פקד חטואל, תוך כדי נסיעה כאמור, וזאת בניסיון להודפו מן המשאית, תוך שהוא מסכן את חיי השוטר.

כתב האישום מספר שהשוטר הודיע לנאשם כי הוא עצור, אולם הנאשם המשיך בנסיעתו, תקף את השוטר באגרופים לפניו ולפלג גופו העליון, מספר פעמים, וכל זאת כאשר המשאית נוסעת ופוגעת ברכבים אשר חנו ברחוב.

על פי המאשימה, השוטר חשש לחייו, קפץ מן הרכב וכתוצאה מכך נחבל בברך ימין, קיבל מכות יבשות בפלג גופו העליון מצד ימין, ובעטיין של כל אלה פונה לטיפול רפואי.

המאשימה חותמת פרק זה באישום השלישי, וקובעת כי במעשים דלעיל תקף הנאשם שוטר בנסיבות מחמירות, תוך שהוא נמלט ממשמורת חוקית.

4. להוכחת האישום דנא העידה המאשימה, ראש וראשונה וראשית חוכמה, את פקד חטואל, כמתבקש בנסיבות העניין, ובהמשך את השוטר קובי נטף, שותפו של פקד חטואל ומי שנכח באירוע התקיפה; שניים אלה, הם היחידים שנכחו באירוע. הגם שכך, העידה המאשימה לצורך הוכחת האישום דנא גם את רפ"ק אבי מייברג, מפקדם של השניים ומי שהיה הקצין הממונה על החקירה. למען הסר ספק, הרי שרפ"ק מייברג בעצמו הבהיר כי כל שיש לו לתרום לפן העובדתי של תקיפת הנאשם את שוטרו - אינו אלא עדות שמיעה (עמוד 59 לפרוטוקול, שורה 24), ועל כן אני קובע את הברור מאליו, לפיו עדותו

בעניין איננה קבילה.

5. **עדות פקד חטואל.** פקד חטואל העיד בחקירתו הראשית כי הוא קצין מודיעין, שוטר זה 14 שנים, מתוכן 9 שנים ביחידה הכלכלית. הקצין העיד כי היה לו מידע מודיעיני על ביצוע עבירות בתחום הגז על ידי הנאשם.

על פי חטואל, הוא פגש בנאשם, באותו היום, בשלישית, כאשר אין חולק כי הנאשם נהג בשתי הפעמים הקודמות באופן ראוי ומנומס, לא ברח מן השוטר, ואדרבה, על פי חטואל, חרף העובדה שהשוטרים יצאו לשטח נוכח מידע מודיעיני "נגד" הנאשם, הרי שפגישה ראשונה, בבוקר, העלתה חרס, ואילו פגישה שנייה, במהלכה התבקש הנאשם לנסוע בקטנועו אחר הניידת, וכך עשה, הסתכמה בשיחה בסמוך לגינת לוינסקי.

הנאשם העיד, כי חש אי-נוחות רבה ממפגש פומבי עם קצין מודיעין, שהרי הדבר אינו נהוג במקומותיו, ואין בכך כדי להוסיף לו פופולריות או אריכות ימים (ת/36 שורה 80, למשל) - והדברים אינם מופרכים.

אותה פגישה שנייה של חטואל עם הנאשם, הסתיימה מכיוון שחטואל קיבל שיחת טלפון, והוא זה ששחרר את הנאשם לדרכו, וכך היה, ללא כל בעיה, מחאה או אלימות חלילה, מצד הנאשם. אדרבה, הנאשם היה רכוב כאמור על קטנוע, הוא עקב בנסיעה אחר הניידת, כפי שהורה לו חטואל, ועצר לשיחה עמו, בקרן רחוב, חרף אי-הנוחות עליה העיד.

6. תקיפת השוטר המיוחסת לנאשם, אירעה במפגש השלישי באותו הבוקר, בין הנאשם לחטואל, ועמיתו, השוטר קובי נטף.

חטואל העיד בבית המשפט, כי לאחר המפגש השני, המשיכו הוא ועמיתו בחיפוש אחר המשאית, ואכן מצאוה חונה ברחוב הקונגרס 52; חטואל העיד כי ירד מהרכב, ניגש אל המשאית, הרים למעשה את הברזנט שסוכך על אחוריה, ומצא שם "בלוני גז מכל מיני סוגים, לאו דווקא של חברה אחת". לפי חטואל, לא עברו 20 שניות והנאשם הגיע אל המקום. לציין, כי על פי השוטרים, שניהם, הנאשם לא ברח מן המקום, מן הזירה או מן המשאית "המרשיעה", ואדרבה - החליף מילים עם חטואל.

ברם, האירועים הסלימו והגיעו כדי תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות תוך מספר שניות, כך לשיטת חטואל: השוטר סיפר בעדותו בבית המשפט, כי הנאשם אמר לו ביחס לבלוני הגז "עזוב זה רק להיום", והחל להתחמק ממנו. חטואל הוסיף כי הנאשם היה "כולו לוחט" שעה שפסע לכיוון המשאית, כאשר עמיתו, השוטר קובי נטף, עמד ליד הנאשם. חטואל מצדו ניגש לרכב המשטרתי כדי לחסום את נתיב הנסיעה של המשאית; עוד טרם הספיק חטואל להניע את הניידת - הוא הבחין בנאשם עולה למשאית.

חטואל סיפר כי רץ לכיוונו של הנאשם, אשר זה כבר התיישב בתא הנהג, ואף החל בשלב הנעת המשאית.

נעצור רגע ונשאל: אם השוטר נטף - ולא חטואל - עמד ליד הנאשם, מדוע הפסיק חטואל את פעולת החסימה של נתיב המילוט עם הניידת, ודווקא הוא זה שיצא למרוץ עצירת הנאשם? מדוע לא קרא לחברו נטף, לבצע את הנדרש והמובן מאליו לכאורה, כאשר דווקא נטף עומד ממש ליד הנאשם?

חטואל המשיך והסביר כי הגיע למשאית, הודיע לנאשם שהוא מעוכב ושלא ייסע, אולם האחרון המרה את פיו והחל נוסע, שעה שחטואל היה בתחילה מחוץ לרכב, ולא הספיק עוד לטפס על המשאית. חטואל העיד כי אמר לנאשם לעצור, וכי הוא עצור, אולם לשווא, שכן הנאשם החל בנסיעה, תוך שהדלת של המשאית פתוחה, והמשאית מפתחת מהירות.

חטואל סיפר, בבית המשפט כאמור, כי עלה, או טיפס, לדלת המוגבהת של המשאית, בצד הנהג, ידו האחת אוחזת בדלת הפתוחה, וביד שנייה נאלץ להגן על עצמו, הואיל והנאשם לא רק שסירב לעצור, אלא גם -

"הוריד לי אגרופים לפנים בפלג גוף עליון ולפנים, ביד אחת אני מגן על עצמי וביד שניה אני אוחז בדלת שלא אפול, זה גובה. ואז הוא החל לפתח מהירות. ולא שועה לקריאות שלי לעצור, השוטר קובי שהיה מימיני צעק לו תעצור. החל לפתח מהירות באיזה שהוא שלב היו רכבים חונים בצד הדרך, הרגשתי שהדלת פוגעת ברכבים, שמעתי מכות, הוא המשיך לנסוע, החלטתי לנתק מגע מהמשאית, להציל את החיים שלי לקפוץ. קפצתי מהמשאית, קיבלתי חבלות ברגל ופלג גוף עליון צד ימין, ראיתי את המשאית ממשיכה לפגוע ברכבים ואיבדתי את הקשר איתו. קיבלתי חבלה בברך, מכות יבשות ברגליים, מכה בצד ימין. כשקמתי בבוקר למחרת הרגשתי כאבים יותר חזקים. מפנה לתמונות. אני וקובי התחלנו בסריקות, הזעקתי כוחות בילוש, התחלנו בסריקות באזור ולא ראינו את המשאית". (שם, עמוד 11, שורה 31 ואילך).

7. אני מוצא, בהכרח, כי התיאור שמסר פקד חטואל אינו יכול שלא לעורר שאלות או להוליד ספקות, בכל הכבוד.

אליבא דחטואל עצמו, הוא חווה תקיפה קשה, אלימה וחמורה ביותר: הנאשם הכביר אגרופים לפניו ולפלג גופו העליון, לא אחד ולא שניים; במהלך מטח האגרופים על השוטר נחבטה דלת המשאית הפתוחה במספר רכבים, לפחות ארבעה במספר (!), כל זאת כאשר הנאשם מגביר את מהירותו, כך לדברי השוטר, באופן שבהכרח הייתה "אמורה" דלת המשאית למוחצו או לפחות לפגוע בו, בכל אימת שנחבטה בכל אחד מכלי הרכב. אם לא די בכך, הרי שהשוטר מספר כיצד כדי להציל את חייו, הוא ניתק מגע מהמשאית ונפל אל הכביש, מן הסתם - כביש אספלט.

גם אגרופים, גם לפני וגם לפלג גוף עליון, גם דלת משאית הנחבטת, שוב ושוב, אל רכבים העומדים חונים בצד, כאשר המשאית בתנועה נגדית והשוטר עומד בנתיב סגירת הדלת, וגם נפילה אל כביש אספלט בלתי סלחני.

כיצד זה, שכל אלו הסתכמו בשריטה קלה מתחת לברכו הימנית של השוטר (ראו ת/3 ו-ת/4)? מדוע, לאחר תקיפה כה אלימה, כה ברוטלית ומכאיבה, ממשיכים השוטרים בסריקה לאיתור המשאית, כאילו לא היו דברים מעולם? כיצד ייתכן, שהשוטר הפגוע ניגש לבדיקה רפואית רק למעלה מחלוף 24 שעות מאותה אפיזודה דורסנית ואלימה?

בישיבת 5.2.2014, עת ניסיתי לברר תמיהות אלו עם התביעה, כבר לאחר עיון בסיכומי הצדדים וטרם הכרעת דין, השיבה התובעת כי פקד חטואל שיתפּה כי הוא יודע כיצד ליפול עקב עבודתו רבת השנים כבלש (עמוד 100 שורה 23). עם כל הכבוד, לא זו בלבד שהסבר זה לא נשמע מפי השוטר עצמו, אלא שאפילו היו קבילים - אין בהם כדי להניח את הדעת, נוכח המסכת הקשה והאלימה עליה העיד כאמור השוטר.

8. את ספקנותו של בית המשפט יכול היה השוטר קובי נטף לפוגג, אולם, למרבה הצער, הן מדו"ח הפעולה הרשום שלו מעת האירוע, והן מעדותו בבית המשפט, אינן יכול ללמוד דבר, אם לטובת אישוש עדותו של פקד חטואל, ואם בכלל.

הדו"ח שכתב השוטר נטף, הפנה את הקורא לדו"ח של השוטר חטואל בעניינים המהותיים של התקיפה - "**ראה דוחות יניב חטואל**", כך חמש פעמים (!) לאורך דו"ח הפעולה הקצר, לרבות כמובן בנושא האלימות שהופעלה לכאורה כלפי פקד חטואל.

עם כל הכבוד, אין זה מרחיק לכת לצפות משוטר שהיה עד לתקיפת חברו, להשתמש במילים משל עצמו, כך שיספר ויתאר את התקיפה שראה במו עיניו לכאורה, מבלי שיפנה, שוב ושוב, לגרסת השוטר המותקף. הדבר עלול לשמש טענה בפי הטוען החשדן, סנגור מן הסתם, זאת - אפילו שהשוטר נטף הטעים במהלך עדותו בבית המשפט כי הפניותו בדו"ח של פקד חטואל נעשו "מבלי לראות (את הדו"ח פעולה של חטואל)". ככה לא כותבים דו"ח פעולה.

אין בדברים כדי לקבוע קביעות בעניין תיאום עדויות חלילה, אולם, בכל זאת, אופן כתיבת הדו"ח בצורה זו, פוגעת באפשרותו של בית המשפט ללמוד בדיעבד על האירוע החמור - הלוא לשם כך בדיוק נכתבים הדוחות - ובהצטרף הדבר לגורמים נוספים, הרי שמחדל זה מהווה בסיס ליצירת הספק בלבו של בית המשפט בדבר אשמתו של הנאשם.

9. לא למותר לציין, כי בחלק ה"עצמאי" של הדוח של השוטר נטף, הוא העיד כך:

עמוד 5

"לאחר שיחה קצרה עם יניב (חטואל) שבה טען צאדק שהבלונים שנמצאים ברכב זה 'רק להיום' החל צאדק לצעוד לעבר תא הנהג ועלה לאוטו ומתחיל בנסיעה, תוך כדי הנסיעה יניב צועק לעברו לעצור כאשר דלת הרכב פתוחה אך למרות זאת צאדק ממשיך בנסיעה ויניב מצא את עצמו נתלה על דלת הרכב מחשש שייפול (ראה דו"ח מפורט של יניב חטואל)". הנה כי כן, לפחות על פי גרסת השוטר נטף - העולה בקנה אחד עם גרסת הנאשם - האחרון אמנם לא שעה לקריאה לעצור, אולם הוא עשה כן רק לאחר שכבר החל בנסיעה, בלא כל ה"פרק המקדים" (כעדות חטואל), בדבר התחמקות הנאשם מן השוטרים. נזכיר שוב, כי אין חולק כי נטף היה השוטר שנמצא קרוב יותר לנאשם, טרם החל הלה בבריחתו.

10. הדברים הללו מצטרפים לעובדה נוספת, התורמת להולדתו ולהתגברותו של אותו ספק: הלוא טוענים השוטרים כי נפגעו מספר רכבים במהלך התקיפה והבריחה של הנאשם, כך שדלת המשאית נחבטה בהם.

המשאית נתפסה על ידי השוטרים שעות ספורות לאחר האירוע, והנה - אין כל אות וסימן בדלת המשאית לאותן הפגיעות (ראו התמונה - נ/2). ויודגש, אין המדובר בפגיעה אחת, אלא בכמה וכמה פגיעות של דלת המשאית ברכבים חונים. כיצד ייתכן הדבר?

אולם בכך לא די: התביעה לא הצליחה להציג ולו ראייה אחת, לא עדות ולא תמונה, של כלי רכב שבבוקרו של יום, ברחוב בדרום תל אביב, נחבטו כתוצאה מפגיעת רכבו של הנאשם בהם. איך ייתכן הדבר? הסבר המשטרה, כאילו יצאה לחפש מתלוננים ו/או מצלמות שמהם ניתן ללמוד בדיעבד אילו רכבים נפגעו - אינו משכנע, בכל הכבוד. הדברים יפים מקל וחומר, נוכח העובדה שלאחר האירוע הוקפצו שוטרים רבים לאזור, ולו אחד מהם יכול היה לתעד, תוך דקה או שתיים, את הרכבים הפגועים.

אדרבה, דווקא אותה בדיקה של המשטרה מלמדת, כי שוטרת ששמה דליה יחיא בחנה - יומיים לאחר האירוע, לכל המאוחר - אם היו תלונות על פגיעה בכלי רכב באותו רחוב ובאותו יום, בין השעות 8:00 ועד חצות היום, וממצאיה העלו כי איש לא התלונן כאמור (ראו ת/11).

11. מאידך גיסא, העיד הנאשם, כי כל האירוע האלים המתואר - להד"ם, אולם באותה נשימה הוא הודה, באופן שיש בו כדי לעורר אמון מסוים, כי אכן שמע את השוטרים קוראים לו לעצור, אולם התעלם מכך ועזב את המקום בנסיעה במשאיתו.

הנאשם הסביר, בדיעבד, כי רצה לאסוף את בתו מבית הספר, וכאשר נשאל בחקירתו מה לאיסוף כאמור בשעת בוקר מוקדמת, הסביר כי הילדה הייתה חולה, והוא נהג בהתאם להנחיה שקיבל מאשתו.

12. הנה כי כן, פעמיים במהלך אותו בוקר של פורענות נטענת פגש הנאשם בשוטרים, ללא כל בעיה מצדו. בפעם השלישית, התרחש לכאורה האירוע הנטען, אולם כפי שהסברתי לעיל, הראיות שהונחו לפני בית

המשפט מעוררות ספק, ועל כן אין בידי להרשיע את הנאשם בתקיפת שוטר בנסיבות מחמירות.

עם זאת, נוכח הודאתו של הנאשם בכך שלא עצר לקריאת השוטר, הגם שמדובר בעיכוב שלישי באותו הבוקר ותוך פרק זמן של כשעה בלבד (ובכל מקרה לא מעל שעתיים), הריני מרשיעו בביצוע עבירה של הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, בהתאם להוראת סעיף 275 לחוק העונשין. יובהר הברור מאליו: על כל אזרח לעצור למקרא שוטר, בוודאי שלא לעזוב את המקום, ולענין זה אין נפקא מינה אם בתו של האזרח חולה, אם הוא סבור כי השוטרים מציקים לו, שוב ושוב, או מפאת כל טענה אחרת. תרופתו של אזרח שלשיטתו הוא מוטד ללא הרף על ידי שוטרים - איננה בעשיית דין עצמי או בפריקת כל עול, עד כדי התעלמות מפניית שוטר.

13. המאשימה האשימה את הנאשם גם בבריחה ממשמורת חוקית, כאמור.

כלל אינני בטוח כי מצב דברים בו פלוני בורח משוטר המבקש ממנו לעצור, הוא מקיים בכך עבירה של בריחה ממשמורת חוקית; ודוק, מדי יום ביומו מואשמים שב"חים הנתקלים בשוטר והמנסים להימלט ממנו, בעבירות של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, אולם לא ראיתי עוד כתב אישום אחד המייחס למי מהם בריחה ממשמורת חוקית, בנסיבות אלה.

אולם, גם מעבר לכך, אני מקבל את טיעוני ההגנה בסיכומיה לפיהם, חייבת להתקיים עילת מעצר כדי שפלוני, בבורחו משוטר, יבצע עבירה של בריחה ממשמורת חוקית.

אמת הדבר, כפי עמדת ההגנה, שלא שוטר אחד ולא שניים, אף לא שלושה, לא הצליחו - בעדותם בבית המשפט - להצביע על עילת מעצר הקשורה לעבירת גז שלכאורה שביצע הנאשם, שהיה בה כדי לקיים את היסוד הנדרש לבריחה ממשמורת חוקית. בין השוטרים שלא היה בפיהם הסבר משכנע ביחס לעילת המעצר ה"גאזית" שלכאורה עבר הנאשם, היו גם השוטרים חטואל ונטף, הלוא הם השוטרים העוצרים.

נזכיר, כי הקריאה של השוטרים לנאשם לעצור, בוצעה לפני התקיפה הנטענת כלפיהם, ועל כן אותה תקיפה לא יכלה לשמש עילת מעצר כדיון, בכדי לקומם ביצוע של עבירת בריחה ממשמורת חוקית.

14. נוכח האמור לעיל, אני מורה על זיכוי הנאשם גם מביצוע עבירה של בריחה ממשמורת חוקית.

ג. זיכוי מביצוע עבירה של הפרת הוראה חוקית

15. על פי כתב האישום, באישום הרביעי כאמור, ביום 29.10.2012 שוחרר הנאשם למעצר בית על ידי בית משפט השלום בראשון-לציון, בתנאים מגבילים, כאשר לענייננו רלוונטי האיסור על אחסון בלון גז

במחסן ללא רישיון מתאים, בלבד (ראו סעיף 1 לאישום הרביעי; ת/38).

16. המאשימה טוענת, כי ביום 25.11.2012, אותו יום בו תקף לכאורה הנאשם את השוטרים, כמפורט לעיל, נתפסו במתחם הגז שלו 46 מכלי גז במשקל של תריסר קילוגרם כל אחד, כאשר הם מאוחסנים שם שלא כדין.

לציון, כי בפרק הכללי לכתב האישום הוגדר "מתחם הגז" כ"מתחם לאחסון מיכלי גפ"ם **באזור מגורים**, ברח' ראש פינה 3 פינת נווה שאנן 28 בעיר תל-אביב יפו" (שם, בסעיף 7; ההדגשה במקור). לציון, כי אין בכתב האישום - לא בזה שנותר לאחר תיקונו ולא בכתב האישום המלא והמקורי - כל כתובת נוספת המתייחסת או המשויכת לנאשם, לו או למכלי הגז שלו.

17. המאשימה מייחסת לנאשם, בסיכומיה, הפרת הוראה חוקית גם נוכח אחסון מכלי גז שלא כדין ברחוב קרקש חסדאי 9 או 11 (בביתו של הנאשם); אולם, בעניין זה אקדים ואומר, כי צודקת ההגנה בטענה לפיה כתב האישום - בשונה מן הסיכומים - אינו מייחס לנאשם הפרת הוראה חוקית בקשר לכתובת ה"חדשה" הנ"ל. הנאשם כלל לא התגונן מראש מפני עובדה זו, ועל כן אין בדעתי להתייחס להפרה הנוטעת שם, כבסיס להרשעת הנאשם בהפרת הוראה חוקית.

רק מעבר לצורך, אפוא, אוסיף, כי המאשימה טוענת - מן הסתם מפאת טעות בקריאה - כי הנאשם החזיק באותה הכתובת דלעיל (ולא אדקדק בעניין, כפי ההגנה, אם אכן מדובר ברחוב קרקש חסדאי 9 או 11, שכן הכוונה היא למקום מגוריו של הנאשם), לא פחות מ-7 בלוני גז קטנים. ייתכן, ולו אכן היה מעז הנאשם לאחסן 7 בלוני גז, ולו קטנים, **בחדר** בביתו (כפי טענת המאשימה בסיכומיה), הייתי בוחן הרשעתו, חרף הפגם של אי-ציון הכתובת האמורה בכתב האישום, בעניין הפרת ההוראה החוקית. אולם, קריאה נכונה של הראיות (ת/43, ובעיקר ת/46) מלמדת כי שבעת הבלונים אוחסנו לא בחדר, אלא **במצר**. לא הרי אחסון בלוני גז בחצר פתוחה כהרי אחסון בלוני גז בדירה, מבחינת הסיכונים ובכלל. מעבר לכך, המדינה לא הוכיחה כי מדובר בחצר פרטית, של הנאשם בלבד, או בחצר השייכת לכל דיירי הבניין, וממילא נותר סימן שאלה מרחף בעניין זה.

18. הפרת ההוראה החוקית העיקרית, ובכל מקרה - זו היחידה הנזכרת בכתב האישום בהקשר של הפרת הוראה חוקית, כאמור באישום הרביעי, התרחשה לכאורה במתחם הגז; נזכיר, מדובר על מתחם המצוי בקרן הרחובות ראש פינה 3-נווה שאנן 28 בתל-אביב.

המדינה הפנתה את בית המשפט לת/42, על מנת ללמוד על הפרת ההוראה החוקית, אולם מדובר בדו"ח פעולה שנערך ביום 28.10.2012, יממה אחת לפחות לפני שנחתם צו בית המשפט בראשון-לציון, ממנו נגזרה הפרת ההוראה החוקית. אין לי אלא להניח שמדובר בטעות בתום לב של המדינה.

19. המדינה נסמכה גם על עד תביעה 7, הלוא הוא השוטר בן ישי, על מנת להוכיח הפרת הוראה חוקית; העד הלה נשאל - "אתה כותב שהמחסנים שייכים לו. על סמך מה?", והוא השיב - "אני מכיר את המקום ואת הבנאדם - הנאשם [...] אולי הוא לא הבעלים הרשום אבל הוא משתמש בהם". סתם ולא פירש. אני מוכן להניח כי העד אכן מכיר את הנאשם, ואני מוכן להניח כי השוטר מכיר את הנאשם במסגרת עבודתו, ולא על רקע אחר, אולם השוטר לא מוסר פרטים ממשיים, מוחשיים, ביחס לאותה היכרות, ואולי בעיקר - ביחס לתאריכים הרלוונטיים, החיוניים להוכחת העבירה. נזכיר, כי הצו המגביל ניתן ביום 29.10.2012, וההיכרות הכללית והמוקדמת של השוטר את הנאשם - אין בה די, לשון המעטה, כדי להרשיע פלוני בהפרת הוראה חוקית.

20. המשטרה אף הביאה לעדות את מי שגובה, מטעם בעלי מתחם הגז, את דמי השכירות שם, על מנת להוכיח שהנאשם אכן החזיק במתחם הגז. דא עקא, שדווקא מעדותו של אותו גובה, מר טובי כהן, הן במשטרה והן בבית המשפט, עולה תמונה מזכה בעליל, או למצער - כזו המעוררת ספק נכבד ביחס לאשמו של הנאשם.

בהודעתו במשטרה (ת/34, עמ' 2, ש' 23-24), מיום 28.11.2012, הודיע מר כהן, שהיה גם **עד תביעה מס' 21**, כדלקמן:

"(הנאשם) פינה את מיכלי הגז שהיו בשטח שהוא משכיר מהמשרד ומאז למיטב ידיעתי הוא לא מחזיק שם מיכלי גז. כדי לוודא זאת אני עורך ביקורות פתע במקום".

בעדותו בבית המשפט נשאל מר כהן על דברים אלו והוא השיב כדלקמן:

"ש. בשורה 24 להודעה אתה כותב 'למיטב ידיעתי הוא לא מכניס לשם מפעלי (צריך להיות - מיכלי) גז ... כמה ביקורות כאלה עשית בערך?'

ת. אני בא לשם די הרבה, לא כל יום, פעמיים בשבוע בערך, וכשאני נכנס אז אני מסתכל לראות... מאז שהתחלתי לעבוד שם לפני כשנתיים".

הנה כי כן, אפילו תאמר שהוכחה חזקתו של הנאשם במתחם הגז, הרי שעדותו של מר כהן, עד התביעה, אדם שהתביעה לא ערערה בסיכומיה על מהימנותו, מזכה את הנאשם, למצער - בוודאי שמעוררת ספק ביחס לאכסון מיכלי גז מטעמו באותו מתחם, בזמנים הרלוונטיים לכתב האישום.

21. המדינה הביאה כעדים גם את אחיו של הנאשם, אשר מסר כי הוא מסוכסך עמו משך כשנה, בוודאי שהיה מסוכסך עמו בעת שנגבתה עדותו במשטרה, ללמדך על הזהירות בה יש להשקיף על עדותו, לפיה המתחם, מתחם הגז, שייך לנאשם, והוא מוכר מתוכו בלוני גז לכל דורש.

מעבר לכך, הרי שגם עדות האח היא כללית בזמן, כך שלא ניתן ללמוד ממנה על מועד המכירות והאחסון הבלתי חוקי, ומכאן - אינך יכול לדעת אל נכון, בהסתמך על עדות האח, אם אכן הפר הנאשם את ההוראה החוקית שניתנה בעניינו ביום 29.10.12, אם לאו.

הוא הדין ביחס לעדותו של אותו ברנש אריתראי שהביאה התביעה לעדות בבית-המשפט, הלא הוא מר קולוברהן צגזאב, אשר התייצב והעיד מטעם המאשימה. הלה העיד, באופן כללי, כי בבוקר יום אחד הגיע למתחם הגז, על-מנת לרכוש גז. העד לא הכיר את הנאשם (לא זיהה אותו כלל באולם), לא קשר אותו אל המקום, והחשוב ביותר לענייננו - לא היה בעדותו דבר כדי ללמד על הפרת ההוראה החוקית שניתנה לנאשם ביום 29.10.2012. נכון הוא שהעד הגיע לרכוש גז לאחר הוצאת צו בית המשפט, ברם במקרה דנא העד לא רכש גז, לא קיבלו, ולכל היותר ניתן להסיק מעדותו - כי אולי בעבר נהג מאן דהוא למכור בלוי גז מאותו המתחם.

22. הנה כי כן, לא הוכחה הפרת הוראה חוקית מצד הנאשם, ועל כן אני מוצא לזכותו מביצוע עבירה זו.

סוף דבר, שאני מזכה כאמור את הנאשם מביצוע העבירות המיוחסות לו בכתב האישום, אך

מרשיעו בביצועה של עבירת הפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

ניתנה היום, י"ב אדר תשע"ד, 12 פברואר 2014, במעמד הצדדים